Ловецитѣ

Двама едносемни ловци по горитѣ начинили се великъ да идатъ за ловъ сама по надлачко въ планината за по-едъръ дивячъ. Кетото влѣзли въ сурдата тѣ имали честъ да попадатъ въ ~~да~~ вирнатъ на една мечка, товаги викарало да се постарятъ и да си говорятъ какво да правятъ ако стоятятъ мечката, или ако тя ги въ-хлитнѣ, какъ да се бранятъ и какъ да я нападатъ.

Тебе та е, ~~дрекнъ~~ единъ, по страхъ, ти иди ~~по-на страна~~ на хонтаа, а такъ азъ по-насамъ и се надвамъ на себе си, а въ-що остана тука на пътечката ще чакамъ щомъ се видаде мечки та да излѣзатъ на срещу ѝ, а ти по-задъ-лонко ~~и да я~~ по-ѝ и се по-затули да те не види, а че да останемъ изотзадъ и гледай като е добрячка ~~на~~ въ съ мечката, ти да скочишъ отзадъ, ати да се нечупаемъ; но бой се азъ ~~сѣ~~ на срещу нападни и изотзадъ и гледай да забиешъ по-рѣтъ си въ сърцето ѝ.

Така начинили двамата ловци другаря разбрали се да завзематъ стоки-дѣтѣ по планъ ти и тръгнатъ се настанимъ тамъ двамъ му было по-изгодно да гледатъ мечката. Въ-ридатъ, тъй по-страхливитѣ отишелъ да търси по-затулено мѣсто да се почи-ди мене мечката да остане задъ нея. Го, катъ се удалечилъ и по-затулилъ отъ очитѣ на другаря си, той като ловецъ благоразумелъ, каквато вели благоразумни хора, зелъ да му мисли и отмислѣ: Защо сега азъ ли ще да бѫ тая мечка и да я убивамъ сетнѣ за кожата ѝ и то не бадрилъ